

Rừng Pù-mát - 2005

... Bàn tay lão già trườn qua cổ cô ,ròn rợn lướt qua thung lũng vệ nữ , chạy dài xuống bụng . Đan Nhi khiếp đảm kêu lên . Cô choàng tỉnh , hoá ra chỉ là giấc mơ . Cô dần mở mắt , cái cảm giác nhồn nhột vừa nãy bây giờ còn đáng sợ hơn nhiều , một con trăn gấm đang lướt nốt phần đuôi còn lại qua vế đùi non . Cô nín thở , chờ đợi . Tiếng thở phào chưa kịp dứt khi nhìn thấy con trăn trườn xa dần thì Đan Nhi lại nhìn thấy một khung cảnh ghê rợn gấp bội lần . Xung quanh cô nhưng nhúc nhếch rần rần , con này oằn xéo quần quanh con kia , trông như lũ dòi đang ngụy lặn trong xác con chuột thối . Sự lạ là tuy rất gần nhưng chẳng có con nào có ý định tiến lại gần cô hay làm hại cô .

Đan Nhi bình tĩnh dần , đến bây giờ cô mới nhìn lại tình cảnh của mình .Tại sao cô lại ở đây ? Cô không biết , khi bị lão chủ rượt đuổi cô sẩy chân rơi qua vách đá . Cảm giác cuối cùng cô còn nhớ là nước .

Nước ngập ngựa mặt mũicòn bây giờ ,cô đang nằm trên một đám lá cây tươi , toả mùi hăng hắc , trong một chiếc hang đá . Có vẻ đây là nơi nấu thân của một người khác , trên tường cô nhìn thấy những tấm da hươu , da báo , treo cạnh đó là một chiếc đuôi bò hoặc đại loại thể đưng đưa...rồi đến bộ quần áo của cô ...

Đan Nhi giật thót mình , bây giờ cô mới nhận ra cô chẳng mặc gì ngoài chiếc quần con mông tang . Định bước lại lấy áo quần nhưng lại sợ lũ rắn . Cảm giác hoang mang lo sợ lại đến , con trăn vừa nãy cùng lúc cũng trườn gần đến phía cô , chiếc lưỡi dài đỏ ôi thò ra thụt vào liên tục . Kinh hoàng , Đan Nhi hét lên :

- Á Á Á ...

Tiếng hét của cô dội vào vách đá , gây nên những chấn động mạnh , lũ rắn ngừng chuyển động , hàng trăm cái đầu ngóc lên , mang bạnh ra , phun lưỡi phì phì Không còn biết gì nữa , Đan Nhi lại ngất đi lần nữa . Cô thiếp đi không biết bao lâu , rồi choàng tỉnh khi nghe những tiếng thỉnh thỉnh như tiếng chân người chạy , cô co rùm người lại , vừa mừng lại vừa lo .

Ánh sáng nơi của hang bị che khuất , Đan Nhi nhìn thấy một người đàn ông bước đến gần ,theo phản xạ cô đưa tay lên che ngực . Người đàn ông lưng lững bước qua lũ rắn , chúng tản dần cho ông bước qua , với tay cầm quần áo của cô , ông ném về phía Đan Nhi ,giọng như ra lệnh :

- mặc vào .

- cảm ..cảm ..ơn ông - đan Nhi lí nhí trả lời .

Quảng xích hai con thỏ còn nhỏ máu vào góc hang , người đàn ông hỏi mà không nhìn :

- cô dậy lâu chưa ?

- tôi ... tôi vừa dậy một lúc .Ông là ai ?

- Tôi không có tên , tôi sống cùng rắn . Dân bản gọi tôi là Ma Xà .

- sao tôi lại ở đây ?

- sáng nay tôi ra suối thấy cô nằm dất trong bụi sậy , tôi đưa cô về đây , vì quần áo ướt hết nên tôi hong hộ . Cô cảm thấy trong người thế nào ?

- dạ , tôi thấy bình thường , hơi chóng mặt một chút .

- cô cứ nằm nghỉ ở đây một lát , tôi ra làm thịt thỏ , chắc cô đói quá thôi . Người đàn ông bước dần ra cửa rồi bắt chợt ngoảnh lại :

- cô không phải lo lũ rắn làm hại , tôi nuôi chúng nó vả lại , loại lá cây cô đang nằm là thứ chúng rất kị .

Cô yên tâm . Tôi đi một chút rồi quay lại .

- vâng , cảm ơn ông .

... Đan Nhi ngồi bó gối suy nghĩ , hình ảnh lão chủ quán với cái bụng ngồn ngộn mỡ lại hiện ra , kinh hoàng ...

Đan Nhi vốn là con gái của một gia đình ở miệt dưới , nhà mất bố từ nhỏ lại đông em ,nghèo lắm , trong lần nghe lời bạn bè rủ lên vùng cao buôn vải thổ cẩm , cô trốn nhà đi theo , hi vọng kiếm được nhiều tiền về đỡ đần giúp mẹ . Nào ngờ lũ chúng nó chỉ là quân môi giới đưa người sang Trung Quốc . Đan Nhi may mắn thoát chạy rồi xin làm ở một quán ăn vùng cao để kiếm tiền mong ngày quay về . Nào ngờ lão

chủ quán là một con dê già dâm dục , hết lần này lần khác chèo kéo cô làm cái chuyện nọ kia những lúc mẹ vợ xao nhãng . Cho đến tối hôm qua , khi Vợ lão sang buôn Khen thăm Mẹ , hắn đã đòi cưỡng đoạt cô ngay lúc vừa vân khách mới đó mà cô xa nhà cũng đã gần một năm Đan Nhi xa nhà ...

Lão Xà bước vào , tay cầm bát cháo đang bốc khói , trao cho Nhi . Bây giờ cô mới nhìn rõ người đàn ông kì lạ này , anh ta còn rất trẻ , chắc cũng chỉ trạc 30 , gương mặt góc cạnh và rắn rỏi , hai cánh tay để trần cuộn cuộn bắp thịt , chắc cuộc sống hoang dã đã cho anh ta một thể hình đẹp đến nhường vậy . Giọng nói chắc chắn không phải là người miền trên , Đan Nhi bán hàng ở vùng cao cô biết mà , người vùng trên nói khác lắm , không ai nói được rõ ràng và chuẩn như thế ...

- cô ăn đi chứ , cháo Thỏ đây , bổ lắm

- vâng . Đan Nhi nhẹ đáp rồi dùng chiếc thìa làm bằng gỗ múc ăn dần từng thìa cháo . Cháo nóng làm mồ hôi cô vã ra , người nhẹ dần , Đan Nhi cảm thấy khoẻ hẳn . Người đàn ông vẫn ngồi bên chăm chú nhìn Đan Nhi ăn từng thìa cháo . Cô mạnh dạn hỏi chuyện ;

- ông không phải là người vùng này phải không ?

- phải mà cũng không . Tôi là dân làng Lệ Mật . Nhưng xa quê , sống ở đây đã tám chín mùa hoa ban rồi . Còn cô .

- tôi , à ...em cũng không phải người ở đây .

- tôi biết . Nhưng vì sao lại đến nông nổi này , nhà cô ở đâu , hay ở nhà ai trên Bản , để tôi đưa về .

- Nước mắt chợt ứa ra , Đan Nhi tủi thân quá , cô muốn trút hết bầu tâm sự của mình cho nhẹ lòng .. cô chậm rãi kể , mắt hoeo đỏ , sống mũi phập phồng . Xà ngồi lặng nghe . Trăng nhú dần rồi nằm lặng trên ngọn Chuđờrây sáng dịu dàng . Không gian tĩnh mịch dần , chỉ còn nghe tiếng sột soạt của rấn , tiếng mang tác xa xa và mùi ngai ngái của hoa Po-Lang theo gió bay vào .

- cô cứ ngủ ở đây , sáng mai hãy nghĩ đến chuyện đi đâu , về đâu , tôi lên rẫy nhé .

- nhưng ..

- yên tâm , Con trần lúc sáng là kẻ giữ nhà số một , đến gấu cũng phải nể nó . Cô cứ nghỉ đi , sáng mai tôi về . Đói thì cháo tôi để sẵn ở góc . Chào cô

Tiếng chân xa dần , rồi lặng hẳn , còn lại tro tro trong hang , Đan Nhi bắt đầu hoạch định cho tương lai của mình

Tiếp theo và hết ...ngày mai ... mình biết đi đâu , về đâu , tiền bạc đã không còn , vả lại , một năm rồi , không biết Mẹ còn chấp nhận đưa con làm lạc hươu nữa hay không ? . Rồi xóm giềng có nhìn cô bằng con mắt khác không ? Các câu hỏi cứ vẩn xoắn vào nhau rồi kéo Đan Nhi thiếp đi trong cơn mệt mỏi trí óc .

Ánh nắng sớm dọi vào mắt Đan Nhi làm cô tỉnh giấc . Đã thấy Xà ngồi tựa bắp nơi cửa hang . Không thấy lũ rấn đâu nữa , chắc là chúng đi kiếm mồi . Đan Nhi ngồi dậy , khẽ đặng háng . Xà quay lại , nhẹ cười :

- cô dậy rồi đây à , ngủ có ngon không ?

- dạ , cũng ngủ được à .

- Cô đi xuống phía dưới một quãng , sẽ thấy suối , cô rửa mặt mũi đi rồi lên ăn ngô cùng tôi .

- dạ vâng ... nem nếp mình bước qua Xà , Nhi thẳng bước ra bờ suối .

Xà dõi theo bóng cô cho đến khi khuất hẳn , cười ý nhị . Thực ra tối qua anh cũng ngủ đâu có ngon . Cảm giác lần đầu tiên được thấy thân thể người con gái còn ám ảnh anh mãi . Lại được nghe câu chuyện đời éo le của Đan Nhi , trong anh dâng lên một niềm là lạ . Xà sống một mình cũng đã gần 8 năm nơi heo hút này , lấy thịt thú rừng , ngô bắp , nếp nướng làm lương thực . Đôi lần lên bản đổi da thú lấy mấy thứ đồ cần dùng . Cha mẹ anh mất cũng nơi đây , ngay bên sườn núi Chado-rung kia thôi .

Đã thấy thấp thoáng bóng Đan Nhi quay trở lại , cô đi ngược hướng nắng sớm , mái tóc ngang vai ánh lên óng mượt , chiếc eo hắt đầy lưng ong , những đường cong dưới ánh nắng đẹp một nét diệu kỳ . Xà thấy hơi xót xa ... dù sao , rồi cô ấy cũng ra đi .

- Anh về đã lâu chưa ?

- tôi về được hơn một lóng tre rồi

- dạ

- à , cô đã có ý định gì chưa

Ngập ngừng không biết nói sao , Đan Nhi lí nhí ...- em cũng chưa biết nữaX

Xà khấp khểnh mừng thầm :

- cô cứ ở đây đến khi nào muốn đi , tôi cũng không nề hà gì đâu .

- cảm ơn anh .. nhưng ..

Nói được đến đó cổ họng Đan Nhi nghẹn đắng , rồi ra sao đây ?

.....

Thấm thoát đã mấy mươi ngày mặt Trời và mặt Trăng thay phiên nhau dùng chân trên đỉnh núi , hàng ngày , Đan Nhi ở nhà giúp Xà phơi nếp , tĩa ngô , giặt giũ và may vá những bộ đồ xà cạp cũ kĩ . Hôm nọ Xà có mua cho cô mấy bộ đồ nữa , chắc là đổi lông thú cho dân bản trên mà có . Còn Xà , đêm nào cũng vậy , cứ đến khi con mang già tác lên ba tiếng như gọi bạn tình , là anh lại vác cung lên chòi nương để ngủ . Đan Nhi cũng thấy quý mến lắm người con trai của rừng , Xà cũng bắt đầu liếc trộm những lần Đan Nhi ngồi chải tóc ban sáng bằng chiếc lược sừng anh tạo bởi xương hươu .

- tôi đi lên rẫy nhé

- vâng ạ

Sẽ chẳng có chuyện gì nếu hôm ấy mưa nguồn không về muộn . Con mưa ào ngay xuống lúc Xà vừa bước ra khỏi miệng hang . Mưa rừng là dữ dội lắm , như vùn vủ , nuốt chửng lấy cả không gian . Xà nhìn Đan Nhi ái ngại . Hiểu được tình cảnh của cả hai , Đan Nhi mạnh dạn :

- anh cứ nghỉ lại đây , tôi sẽ nằm góc kia cũng được .

Ở lại thì khó nghĩ , nhưng đi rừng vào lúc này bằng kinh nghiệm bao năm Xà biết là rất mạo hiểm . Anh đành âm ừ cho qua chuyện .

Gọi là ngủ chứ cả hai đều không ai chợp mắt nổi một lúc ...

- cô ngủ chưa

- dạ chưa , anh cũng không ngủ được à

.- Đan Nhi này !

- gì hả anh ?

- cô ..cô có muốn ở lại đây cùng tôi mãi không ???

Không có tiếng trả lời , có tiếng thở gấp quãng Đan Nhi phân vân quá . Cô còn nặng lòng lắm với quê nhà , nhưng sự thực lòng đã thầm yêu anh Xà ân nhân tốt bụng .

- nước lên cao quá . Xà kêu lên thảng thốt .

Mưa suốt từ tối đến nửa đêm , con suối dâng lên mấp mé miệng hang , kiểu này nguy mất . xà chạy ra ngo nghĩnh rồi quay vào bảo Đan Nhi . :

- đi ,đi cùng tôi , không thì chết vì lũ rừng mất .Không kịp để cho Đan Nhi hiểu hết , Xà nắm lấy tay cô , vơ hết đồ đạc , nhét vội vào tay nải , kéo Đan Nhi chạy tốt ra giữa cơn mưa rừng cuồng nộ .

Hai người chạy mãi , chạy mãi lên cao , chừng một quãng con dao quãng . Thì đến chòi canh nương của Xà . Cái chòi lợp bằng lá cọ , nhỏ như một quán cóc miền xuôi .

Đan Nhi ngồi co ro vì lạnh , quần áo trên người lẫn trong tay nải đã ướt hết rồi , Xà chun môi thổi nhẹ vào cái búi nhùi rồi nhóm một đồng lửa nhỏ trên mặt chòi .

- trên này thì không sợ lũ nữa . Anh cười ..nụ cười ngô nghê dễ thương đến lạ

- cô hơi người đi cho ấm .

Đan Nhi nhẹ nhàng nắm bàn tay thô nháp của Xà . Và anh hiểu ...

Mặc cho mưa gió vùn vủ , hai trái tim khát bỏng yêu thương hoà tan vào nhau . Con lũ rừng có chăng cũng chỉ bằng như thế ...

Mặt trời bắt đầu lên , sau cơn mưa bầu trời quang đãng đến lạ , lớp ngô non sau trận mưa thoả thích bắt đầu nhú lên những màn xanh ...bấp nự